

Aars Ventetid efter et Ønske, der var udtalt af Arbejdsløshedsnævnet og tiltraadt af Ministeriet og samtlige Partier i Rigsdagen, ophævedes. Det, at man ophævede denne Bestemmelse og sagde, at alle skal kunne komme ind i Kassen og straks kunne faa Understøttelse, førte med sig, at der kom en Masse arbejdsu villige Personer ind i Arbejdsløsheds kasserne. Kassernes Medlemstal svulmede op, og det ene Tilfælde efter det andet af Arbejdsu villighed blev anført i Valgkampagnen og tryktes op i samtlige Venstreblade — af Interesse, naturligvis, udelukkende for Arbejdsløshedsforsikringens Redelighed. Men nu er det forbi. Af den Beretning fra Arbejdsløshedsinspektøren, der er omdelt, vil man se, at Medlemstallet i de anerkendte Arbejdsløsheds kasser i de sidste Aar for første Gang er gaaet ned, med 10 pCt., medens der stadig tidligere har været Stigning.

Det, der er sket i det sidste eller de to sidste Aar, er, at der er foregaaet en Udrensning af de Medlemmer, som ikke vil arbejde, og det er sket paa flere Maader. Det er indirekte sket ved Hjælp af § 21, 2det Stykke, som bestemmer, at naar et Medlem i et vist Antal Aar har oppebaaret den fulde Maksimumsunderstøttelse, skal der gaa et helt Aar, inden han kan faa Understøttelse igen, dels ved Hjælp af Bestemmelsen i § 18, 4de Stykke, hvorefter Medlemmets Ret til at erholde Understøttelse bortfalder, saafremt han ikke i Løbet af de forud for Arbejdsløshedens Indtræden gaaende to Aar har haft Arbejde i mindst 10 Maaneder — denne Bestemmelse omtalte i øvrigt mit Partis Ordfører (J. P. Nielsen) nærmere.

Jeg tror derfor, man kan sige, at Lovens Bestemmelser er tilstrækkelige. Men bliver de saa gennemført i Kasserne? Her vil jeg gerne med Formandens Tilladelse opløse, hvad Dr. Birck, i sin Tid Medlem af Folketinget, skrev i en Betænkning fra 1909—10: „Det, der er det store ved Arbejdsløsheds kasserne, er tre Ting: 1) At det er Hjælp til Selvhjælp, 2) at Hjælpen til arbejdsløse trængende fordeles af Medlemmer af disses egen Samfundsklasse, ja, af Fagkammerater, der virkelig kunne bedømme Trangen og ikke ville lade sig føre bag Lyset, og som nu en Gang, naar det gælder deres egne Interesser, saa herligt ere blottede for den Sentimentalitet, der er al klog Velgørenheds værste Fjende, 3) endelig, at Kontrollen med, at de selvstyrende Arbejdere klogt og fornuftigt give Hjælpen, ligger i, at de selv skulle betale *mindst* Halvdelen af Hjælpen.“

Jeg tror, at Dr. Birck her i faa Ord har samlet det, der egentlig kan og skal siges om Kontrollen. Det er ikke noget helt let Arbejde, disse Tillidsmænd i Arbejdsløsheds kasserne har, men de gør det, fordi de bliver saa stærkt tilskyndede dertil af deres arbejdsløse Kammerater, som ikke ønsker at have Snyltere paa Kassen.

Men der er yderligere en Bestemmelse i Loven — nemlig § 20, Stk. 1, Nr. 7 —, som berøver den arbejdsu villige Understøttelse, naar han uden fyldestgørende Grund vægrer sig ved at overtage et Arbejde, som Kassens Bestyrelse eller et kommunalt Arbejdsanvisningskontor har anvist ham. Denne Bestemmelse er absolut den bedste imod arbejdssky Personer. Men den kan kun bruges i gode Tider, hvor Arbejdsløsheds kassen har en Række Arbejder at anvise. Naar de har Mistanke om, at en Mand er arbejdssky, anviser de ham Arbejde dér og dér. Vægrer han sig ved at tage Arbejdet eller gaar fra det, er Beviset dermed ført for, at han er den arbejdssky Person, som man troede, han var. Men det foregaar langt bedre, naar Anvisningen ligger i Kassens egen Haand, end naar den ligger i den kommunale Arbejdsanvisnings. Kassen selv ved Besked med sine Medlemmer, ved, hvorledes den skal anvende Anvisningen. Det er umuligt, at den kommunale Arbejdsanvisning kan have det personlige Kendskab til den enkelte Mand, som netop er det, der gør Kontrollen i Arbejdsløsheds kassen værdifuld.

Jeg tror derfor, at Bestemmelsen i Lovforslagets § 6 om Anmeldepligt svækker den Kontrol, som Arbejdsløsheds kasserne selv udøver. Jeg skal nævne en saadan Bestemmelse i § 6 som den, at enhver Arbejdsgiver, der uden forudgaaende Anvisning antager til Arbejde for længere Tid end en halv Dag et Medlem, skal anmelde det. Det vil altsaa sige, at Arbejdsløsheds kasserne egentlig kan tage det med Ro og sige: Vi behøver ikke at undersøge, om vore arbejdsløse — for nu at tale om direkte Snyderi mod Arbejdsløsheds kassen — har Arbejde, samtidig med at de faar Arbejdsløshedsunderstøttelse, for det skal meldes af Arbejdsgiverne til Arbejdsanvisningen, og det faar vi at vide fra Arbejdsanvisningen. Nej, de faar det ikke at vide. Jeg vil bede den højtærede Indenrigsminister oplyse om, i hvor mange Tilfælde det er anmeldt, at Folk er traadt i Arbejde, og i hvor mange Tilfælde det skulde være anmeldt og ikke er sket. Men Arbejdsløsheds kasserne, der ser denne Be-